

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Zamboch_Miroslav-Pribeh_lesa.PDB

PDB Name: Zamboch_Miroslav-Pribeh_lesa
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.7.2003
Modification Date: 12.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Příběh lesa
Miroslav Žamboch

O prvním semínku

Vítr hvízdavě a studeně fučel přes ostrá skaliska a smutně se rozhlížel po nehostinné zemi okolo. Jeho povinností sice bylo foukat, vát i fučet, jenomže raději by se proháněl mezi korunami stromů a ševalil v hebouunké zelené trávě. Najednou si všiml, že uprostřed nejprudšího vzdušného proudu se vznáší semínko. Bylo těžké a hnědé a vítr okamžitě pochopil, že tohle semínko běžně nelétá, jako například chmýříčka pampelišek.

"Ahoj," pozdravil slušně, "nechtělo bys někam zanést?"

Semínko unaveně vzdychlo.

"Za bouře jsem se dostalo do vzduchu, docela rádo bych už padlo na zem. Kam bys mě mohl posadit?"

Vítr váhavě ukázal na skalnatou planinu dole. Nebyly tam stromy, ani tráva ani zvířata a skoro žádná půda. Nevěřil, že by se semínko chtělo usadit v takové poušti.

"Tak jo," souhlasilo pochvilí přemýšlení semínko, "snad to zvládnou."

Po několika pokusech našli místo, kde se mezi dvěma balvany schovávala malá hrstka unavené půdy. Semínko se do ní co nejrychleji zavrtalo, aby ho náhlý poryv větru náhodou neodnesl o kus dál.

Klíčení

Semínko se kolem sebe rozhlíželo. Nebylo to tady úplně špatné. Nikdo ho nestínil, mělo proto výhled na oblohu a na sluníčko. Jenomže, jenomže, zamyslelo se, něco chybělo.

"Voda!" vzpomnělo si po chvíli.

Bez vody, bez vlhkosti nemůže žádné semínko vyklíčit.

"Větre, větříku, nemohl bys mi přinést trochu vody?" poprosilo.

Vítr nevěděl, protože on sám vodu neměl.

"Zkusím se zeptat mraků, ty mají vždycky nějakou zásobičku," řekl a rozletěl se vzhůru, tam kde se pasou bílé a šedivé a někdy úplně černé mraky.

Vybral si pro jistotu spíše menší bílý obláček, který připomínal beránka, a pověděl mu o trápení semínka.

Obláček byl malý a proto malému semínku rád pomohl.

"Musíš mě ale zafoukat, až na to správné místo," vymínil si.

Větřík nelenil a za chvíli se na nehostinnou skálu snesl mírný deštěk.

"Díky!" křičelo semínko a lapalo každou kapku vlhkosti. Mráček ho už neslyšel, protože jakmile se zbavil svého vodního nákladu, stoupal vzhůru, až se změnil v malou našasenou krajku. Semínko nabralo co nejvíce vody se do něj vešlo, nabobtnalo až prasklo. To bylo přesně to, co potřebovalo. Vystrčilo malý klíček vzhůru ke sluníčku a čekalo.

O zelené barvě

Semínko přesně netušilo, co bude dál. Vědělo jen, že musí co nejrychleji růst. Proto vkládalo všechnu svou sílu do klíčku a malého kořínku. Mělo v sobě schováno spoustu zásob k jídlu ještě od stromu, na kterém užívalo. Klíček rostl, zásob ubývalo a semínko bylo stále menší a menší, až se celé scvrklo a začalo se bát, že zmizí docela. Možná na něco důležitého zapomnělo, nebo udělalo něco špatně.

Po několika dnech mu došly poslední zásoby jídla. Smutně se rozhlíželo, protože vědělo, že jeho klíček, který se právě zazelenal, teď bude už jenom vadnout. Obloha byla krásně modrá, sluníčko svítilo jako o závod a semínko najednou zjistilo, že místo aby vadlo, je náhle plné síly a má chuť růst a růst až k obloze.

Co se to děje? ptalo se samo sebe. A pak to pochopilo. Zelený klíček se natahoval za sluníčkem, lapal jeho sluneční

paprsky, míchal je s vodou i čistým vzduchem a vytvářel z nich dobrotu, které se semínko mohlo ujist, stejně jako děti bonbónů. A rostlo a rostlo, až mělo několik zelených větviček, a dva kořínky a čím více bylo větviček, tím bylo semínko, teď už vlastně malý semenáček, spokojenější.

Co jsi zač?

Jednoho dne se u semenáčku, který vyrostl ze semínka, zastavil velký černý havran. Chvilí se rozhlížel, zda nenajde něco k snědku, ale potom jen našťvaně zaklapal zobákem.

"Škoda stromku, že jsem nepřiletěl dříve. Kdybys byl jen semínko, mohl jsem tě sezobnout. Tady stejně uschneš a nebude z tebe žádný užitek."

"Proč bych měl uschnout?" odpověděl našťvaně semenáček, "rostu každým dnem a daří se mi dobře!"

"Jen počkej, až přijdou sucha," zachechtal se havran, "na téhle skále nemůže přece nic růst."

Semenáček nevěděl, co na to říct, proto byl raději zticha.

Na obloze se objevila další tečka, rychle se zvětšovala a za chvíli stála vedle havrana sojka. Měla v ocase krásná modrá pírka.

"Taky hledáš něco k snědku?" zeptala se Havrana.

"Jo, jenomže tenhle semenáček se už jíst nedá," odpověděl černý pták.

"Zaschne tu," dodal škodolibě.

Sojka si zobákem pročistila peří.

"Je tu sice samá skála a sucho, ale borovice by tady přežít mohla. Ty přece mají rády suchá a skalnatá místa."

"Tss," odsekl havran, "i kdyby tohle byla borovice, tady stejně uschne."

Zamával křídly a odletěl.

"Myslíš, že jsem fakt borovice?" zeptal se semenáček váhavě.

Sojka zavrtěla ocasem ze strany na stranu.

"Řekla bych že jo. Musíš se snažit. Řeknu o tobě svým dětem a ony zase svým dětem. Moji praprapravnuci se tady možná objeví. Máš tu pěkný výhled do kraje. Bude tu jednou pěkné hnízdo pro sojky.

Sojka zamávala na rozloučenou a také odlétla. Semenáček se rozhodl, že se nevzdá. Že bude co nejvíce růst, aby přečkal i ty největší sucha.

Cesta skálou

Borovička se nejprve rozhodla růst vzhůru, aby svými větvíčkami mohla lapat veškerou vodu ve vzduchu a navíc ve skrytu duše tajně doufala, že dosáhne až k oblakům. Po nějakém čase však přišel tak suchý měsíc, že ani jednou nespřchlo a strom byl zoufalý. Ať se snažil, jak se snažil, ve vzduchu nenašel ani kapku vody.

"Dolů, musíš dolů," uslyšela borovička tiché šeptání.

Až po několika dnech zjistila, že to k ní promlouvá ta špetka hlíny, ve které se původně uchytila.

"Dolů? Do skály?" udivila se, "to přece nejde!"

"Ale jde, skála je rozpukaná, objevíš v ní trhliny vedoucí hluboko pod zem, kde nalezneš spoustu chladné a čisté vody."

Borovice se rozmyšlela, zda má hlíně věřit. Byla taková hnědá a suchá a vůbec vypadala nevábne. Po dvou dnech našťestí spřchlo a zase bylo ve vzduchu i ve skalách vody dost. Borovička však na sucho nezapomněla, dobře věděla, co by se stalo, kdy začalo pršet třeba až za týden. Rozhodla se, že se zařídí podle rady hlíny. Napřela své kořeny proti skále a začala hledat. Skála byla tvrdá a měla ostré hrany, pukliny byly úzké a růst borovičku často bolel. Nevzdala se však a se zarputilostí vlastní všem borovicím svými uzlovatými a pokrouceným kořenem pronikla až hluboko pod povrch, kde našla spoustu vody. Dost na to, aby mohla růst celé věky.

První společníci

Prorůstání skálou trvalo borovici mnoho let. Když se po dlouhé době zase rozhlédla okolo, zjistila, že se z ní mezitím stal velký strom. Z výšky měla rozhled do dalekého okolí a to se jí líbilo. Podívala se dolů, aby poděkovala hlíně za dobrou radu a ouha. Hlína bylo najednou mnohem víc a už dávno nevypadala jako malá kupičku suchého prachu, ve které se před lety Borovice usadila jako malé semínko.

"Ty také rosteš?" zeptala se udiveně.

Hlína se zasmála, až křemínky, kterých byla plná zachrastily.

"Ne, to ty jsi mi pomohla, aby mě přibýlo," vysvětlila.

"A jak?" vyptávala se dál borovice.

"Každý rok ti upadne pár větviček, trocha jehličí i kůry. Všechno to zůstane ležet na zemi, voda to promáčí, sluníčko vysuší a tak pořád dokola až dřevo i jehličí zetlejí a změní se právě v takovou půdu, jako jsem já," vysvětlovala Hlína.

"A co bude dál?" Borovici se samou zvědavostí třásla jehličí.

"Teď jsem ještě chudá, neúrodná půda, ve které dokážou růst jen odolné borovice, ale časem to bude lepší a usídlí se tady i jiné rostliny a stromy."

Borovice natočila větvě, aby zachytila co nejvíce sluníčka.
"Už aby to bylo," řekla, "začíná mi být trochu smutno."

Souboj s bouří

Borovice se nemohla dočkat dalšího jara a pořád se rozhlížela, zda už náhodou nemá nějakého nového kamaráda, nebo kamarádku. Bohužel však stále přebývala na nehostinné skále s Hlínou sama.

Jednoho větrného březnového dne zahlédla malé semínko unášené větrem. Tenhle vítr však nebyl žádný milý vánek, ale pořádný víchř a ani ho nenapadlo, že by semínko mohl položit někam na zem. Borovice však věděla, jak na to. Roztáhla své dlouhé větve a postavila se větru do cesty. Víchř s ní cloumal, kymácela se ze strany na stranu, špička kmene se jí ohýbala skoro k zemi, až se zdálo, že se každou chvíli zlomí. Borovice však vytrvala a podařilo se jí přitom semínko chytit na pryskyřici namazanou lepkavou jehlicí. Počkala na další den, který byl slunečný a klidný a jemně položila semínko do trávy. Přestože byla trpělivá, vždyť na skále rostla už mnoho let, nemohla se dočkat.

8. Hvozdík

Jaro bylo teplé, často pršelo, tak jak to svědčí všem stromům a rostlinám. Borovice si nevšímala ničeho kolem a starostlivě pozorovala místo, kam položila semínko. Nebylo vidět, protože se zabořilo do půdy. Hlína ji však každý den ujišťovala, že se semínku v jeho pelíšku daří dobře. Borovice přemýšlela, co z něj asi vyroste. Smrk? Jedle? Bříza? Také borovice nebo nějaký úplně jiný strom?

Netrvalo dlouho a z půdy vyrazil tenký, jasně zelený stonek. Zanedlouho měl jeden dva, tři listky.

"Co jsi zač? Jak se jmenuješ?" vyptávala se neustále Borovice, ale malý semenáček mlčel.

Až v létě se na vrcholu stonku objevilo malé poupě, které se během několika dnů rozvinulo v nádherný fialový květ.

"Jé!" vydechly Hlína s Borovicí úžasem, "to je ale nádherný stromeček!"

"Já nejsem žádný stromeček! Já se jmenuji Hvozdík!" odpověděla rostlina pyšně a zatřepala listy, aby jí pošimraly kapky ranní rosy.

"A proč jsi nám to neřekl dřív?" divila se Borovice.

"My kytky se naučíme mluvit teprve až když rozkveteme," vysvětlil Hvozdík.

Od té doby už Borovice nikdy nebyla na skále sama a stále si měla s kým povídat.

9. Čtverácké sojky

Přešlo několik zim a všechna jenom trochu úrodná místa na skále se zazelenala. Mezi kameny se krčily lišejníky, mechy, hvozdíky, maliny, šípky a kde bylo jen o trochu víc půdy, rostly nádherné barevné květiny. Jednoho dne Borovice zjistila, že se s ní děje něco podivného. Na větvičkách se jí objevily malé zelené bobulky.

"Nejsem nemocná?" vyptávala se květin a keřů okolo, ale všichni jen neurčitě vrtěli listy. Nikdo nevěděl. Borovice dostala strach, ale nikomu o tom neříkala. Bobulky rostly a měnily se ve velké protáhlé boule a co bylo horší, ty největší z nich začaly hnědnout a tvrdnout.

Možná jsou to plody, jako mají hrušně a jabloně, snažila se Borovice samu sebe uklidnit, ale dobře věděla, že tomu tak není. Nebyla ovocný strom, ale jehličnatá borovice. Ty jablka, hrušky ani švestky či třešně nerodí.

Jednoho dne k Borovici zaletěl párek sojek.

"Moc se nám tu líbí, můžeme si tu udělat hnízdo?" zeptala se jedna.

Borovice přikývla.

"Klidně, ale usychám a vítr mě zanedlouho vyvrátí z kořenů," souhlasila smutně.

"Usycháš?" podivila se druhá sojka, "s takovými krásnými šiškami přece nemůžeš usychat!"

Ukázala přitom na suché boule, které naháněly borovici takový strach.

"Šišky? Co to je?" ptala se udiveně Borovice.

Sojky však na sebe čtverácky mrkly.

"Nech se překvapit, bude se ti to moc líbit!"

Ať se Borovice snažila, jak se snažila, víc jí sojky neprozradily.

10. Překvapení

Čas plynul. Sojky si postavili hnízdo, v létě vyvedly mladé a na skále bylo pořád veselo. S podzimem, když šly květiny spát, Borovice opět osaměla. Napadla spousta sněhu, který přikryl Hlínu, takže si nemohla ani s nikým povídat. Začal opět přemýšlet o šiškách. Jednoho dne zjistila, že z nich něco vypadává, ale neviděla co, protože to pokaždé zapadlo hluboko do sněhu.

"Nevadí," řekla si, "na jaře si to pořádně prohlédnu."

Jaro přišlo, než by jeden řekl švec. (Alespoň Borovici to tak připadalo. Stromy totiž rostou dlouho a roky jim ubíhají mnohem rychleji než lidem. Borovice si dlouho prohlížela drobné šupinky, které vypadávaly ze šišek. Něco jí

připomínaly, ale nemohla si vzpomenout co. Po několika dnech, šupinky nabobtnaly vodou, praskly a vyrostly z nich klíčky.

"To jsou semínka!" zajásala Borovice nadšeně, " to jsou moje semínka!" A bylo to opravdu tak. Zanedlouho všude kolem vyrostla spousta malých semenáčků a na skále nezbylo jediné neobydlené místo.

11. Jak to všechno bylo

O mnoho let později zabloudila na skálu malá holčička. V té době už tam byl vzrostlý borový háj. Holčička vylezla až na samotný vrchol, posadila se na kámen do stínu staré vrásčité borovice a zvědavě se rozhlédla okolo.

"To by mě teda zajímalo, jak se všechny ty stromy a kytky dostaly až sem nahoru. Vždyť je to tak vysoko!" řekla nahlas sama pro sebe.

"Vážně bys to chtěla vědět?" zaševelila stará Borovice svým tmavě zeleným jehličím.

"No jasně," odpověděla holčička, které vůbec nepřišlo divné, že s ní mluví strom.

"Kdysi dávno letělo nesené větrem malé semínko, které o světě nevědělo vůbec, ale vůbec nic," začala Borovice vyprávět starý příběh.